

LA TUIES

—A mí, les kermeses m'encanten per la riquesa dels vestits que una pot lluir.
—Ah, però d'això en dius un vestit, tú?

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Cuatro tonterías para comenzar

En Hollywood hay un artista que no sabe escribir.

Pero eso sí, dicen que a la hora de "filmar" lo hace maravillosamente.

***

Un viajero que ha dado la vuelta al mundo a pié, sin otra distracción que un año completo encuadernado de "La Vanguardia" refiere que entre las tribus salvajes de Karaborchest (Turquestán de Arriba) los esposos que faltan a sus mujeres son condenados a las más severas penas. En cambio las mujeres tienen libertad absoluta para engañar a sus maridos con el primer ruso de abrigo que les viene a mano. (Bueno eso de la mano, es, naturalmente, una metáfora).

***

Un sabio ruso ha inventado un sistema de curar a los paralíticos. Los hace declarar válidos para el servicio en el ejército soviético. Y, claro, como allá no están por broques, pues los paralíticos tienen que incorporarse.

***

Un chico de Praga (que, por consiguiente, es chico eslovaco), ha descubierto que Suiza es el país donde hay más café. Y tiene razón. ¡A ver si encontramos alguna población un poco importante donde no haya un "Café Suizo"!

***

Según acabamos de saber por un telegrama desflorado (o sea sin hilo), ha sido detenido en Korteppisso (Inglaterra de Enmedio) un desaprensivo comerciante que vendía huevos pasados. Cuando le

llamaron a declarar dijo que todo era una vil calumnia, porque aunque los huevos en cuestión tenían seis meses, eran muy frescos, pues los tenía siempre en la nevera.

***

Un amigo nuestro está escribiendo una revista que se titula "M. Z. A.". No crean que se refiere el título a la Compañía ferroviaria del mismo nombre. "M. Z. A." son las iniciales de: "Mujeres, Zarabanda, Alegría".

Cuando se estrene creemos que tendrá más éxito que "El idiota". Y eso que han sido muchas las veces que se ha hecho "El Idiota"...

***

El señor administrador de Correos ha dispuesto que en Sans se aumenten los buzones.

Según parece, esta mejora tiene por objeto facilitar a las gitanas que habitan en aquella popular barriada el poder tirar de prisa las cartas.

***

Una afamada cupletista acaba de inaugurar una exposición de paisajes que ha pintado durante sus vacaciones. Iremos a verla, porque cuando estaba en casa de Madame Petit, ya era muy celebrada por sus cuadros.

Correspondencia particular de "La Retaguardia"

Ana Cleta. — Si su marido empaita la raspa, déjelo hacer. ¡Vale más que todo se quede en casa y así le resultará más cómodo!

Aspirante a artista. — Lo mejor, es hacerse un vestido de encaje. Así no

podrán decir que no baila usted de puntillas...

Un presumido. — En verano, como se suda mucho, es de muy buen efecto llevar la camisa calada...

Un admirador del distrito quinto. — Que en qué se parece un higo chumbo a "La Mina"? Pues, en que está lleno de pinchos...

Abogado de nuevo cuño. — Lo que usted pregunta es muy sencillo. Una sardina en conserva, se parece a una que denuncia un hecho delictivo, en que de-lata...

Un romanonista. — Paciencia, amigo... Los tiempos actuales se parecen a las monedas de a cinco pesetas... Son duros...

~~~~~

PENSADAS SUPERFINAS

¿En qué se parece una carretera con un pilón (eso de pilón no es ninguna cosa fea, eh?) a un confitero?

En que ¡con-fita!

¿En qué se parece una locomotora a un aficionado a los toros?

En que pita.

Ahí va uno de cinco reflejos:

¿En qué se parecen un regalo que compran unos niños para sus padres, un club de fútbol de tercer orden, el tabaco inglés, los timones de los barcos y el agua timolada?

Pues en que un regalo que compran unos chicos para sus padres es para papàs; un club de fútbol de tercer orden, es para pepas; el tabaco inglés es para pipas; los timones de los barcos para popas; y el agua oxigenada para pupas.

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia Santpere--Bergés
Primera actriu:
Asumpció Casals

Exit colossal de

LA VENTAFOSCS DEL BARRI

d'Amichatis

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits

Tothom ha d'anar a veure

NOT-YET

PAS ENCORE —

TODAVIA NO —

ENCARE NO —

i

ROXANA

la millor obra del mestre LUNA

Direcció artística:

Manuel Sagrañes

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL

CHARIVARI

Cada nit

CHARIVARI

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

La utilitat del Tom Ponce

VOSTES deuen, sobre tot si son casats o tenen xicot, perquè n'hauràn hagut de comprar algú, sapiguer el que és un Tom Ponce. Son aquests paraigues de senyora que es nomenen també "nanos", perquè son molt petits, però, en canvi, tenen un puny rodó, groixut i menaçador com una mala cosa.

Explicat aixó, vostés compendrán perquè una gentil modisteta que cada festa al matí va a Les Planes amb el seu xicot, s'emportés, diumenge passat el seu Tom Ponce, malgrat el temps esplèndid que feia.

—I ara! — li va dir una amigueta a la que va trobar pel camí — On vas amb paraigues, fent tan bon temps?

La noia va somriure.

—Vaig a Les Planes amb el meu xicot. Per a no ésser vistos, ens trobem en aquell bosquet que hi ha damunt del tunel. Y, per si acàs em fa el salt com l'altre dia, m'emporto el paraigues...

I contemplava rient, la bojota, el puny, rodó i groixut...

***

Ja que hem contat una anècdota del Tom Ponce, anem a afegir-ne una altra.

Un xicot de Lleyda va venir fa poc temps a estudiar a Barcelona.

A l'hora dels examens, va tenir molt bona nota, en vista de lo qual, se'n va anar a passar l'estiu al poble.

Quan va arribar-hi, el seus companys no feien més que preguntar-li coses de Barcelona.

—I, que tal, les xicotetes, per allà? — li va dir l'hereu de cal Pons.

—Molt boniques, però jo no m'hi casaria pas!

—Per què?

—He vist els punys de paraigues de senyora que es gasten per aquella terra i no em convé pas!

Per no donar-se importància

COM vostès ja saben, el senyor Rufasta és a París on en Poincaré l'ha cridat per a que li expliqui com s'ho arregla l'Argelaguer per a trobar aquells models tan caïos pels seus dibuixos.

L'altre nit, en Rufasta estava a la Rotonde, lloc preferit de reunió dels catalans. Com que el nostre director parla el francès com si l'hagués mamat, es va posar — ell sempre tan corri-do! — a fer grimègia amb unes noies.

En aquestes va reconèixer, a una altra taula, a un company de Barcelona.

—Què hi ha, Ventura? — li va dir.

I llavors, una de les xicotes exclamà:

—Ah! Es a dir que vosté és català, també? Per què no ens ho deia?

En Rufasta va adoptar aquella actitud olímpica que li escau tan bé, va pegar una enorme pipada al cigarrot que du sempre a la boca i que sembla una prolongació de la seva persona i va respondre:

—Psé... Per no donar-me importància!

La petita distracció

EREM al nostre café, l'altra tarda, amb una penya d'amics.

L'Alfred, que fa una setmana que és casat, explicava:

—Res. Sortia jo del despatx quan vaig topar amb una dona que rodava d'un cantó a l'altre del carrer de Tallers com si cerqués quelcom. M'hi vaig acostar, varem fer tractes... i, rés! Que allò em va resultar un vermut deliciós!

—Però, home! no hi ha dret!—va exclamar un de la nostra colla — Fa una setmana que ets casat!

—Sí... Ja ho sé, però... com que soc tan distret, en aquell moment no me'n vaig recordar...

L'Hortolà de Sant Boi

RECONVENCIO

LA mamà d'en Fernandet s'ha enterat de què la Isolina, la seva nora, l'enganya miserablement. Sense pensar-s'hi gens ni gota, la mamà puja a l'auto i es fa conduir a casa del seu fill. Afortunadament troba sola a l'Isolina i en to sec li diu de bones a primeres:

—Mira, em fa més il·lusions aquest paquetet tan bufó que aquesta capsa tan grossa...

—El que fas amb el teu marit, no està bé, Isolina!

—I ara, mamà, no fem pas res anormal jo i en Fernandet!

—No és d'ell i de tú, que parlo; és del que fas amb els seus amics. Tot Barcelona en va plè.

—Això són calúmnies i embusteries, mamà!

—Ho sé del cert, que consti!

—Qui t'ho ha dit?

—L'Enric Tarrades.

—Així es reventès! Ja m'ho pensava que aquell beneit entenen-se amb tú, no es sabia callar cap secret!

La mamà, davant de lo ben informada que estava la seva nora, va creure oportú canviar de conversa i parlar del sol i de la lluna.

Vanda Rheta

Novel·la de bons y mals costums

Capítol tercer

OUAN l'endemà, l'Ernest hagué disposat els seus afers, de manera que la tarda del dijous li quedés completament lliure, va semblar talment com si un niu de formigues li pessigollés les plantes dels peus i no va tenir paciència per esperar a la tarda per veure's amb en Vicens Bou. La ironia ofensiva que el seu amic havia posat en el diàleg del dia anterior, no l'havia deixat dormir i desitjava respondre-li el més aviat possible, acceptant la seva invitació. Ell reconeixia que en realitat no tenia res de conquistador, però no li semblava bé que ni en Vicens ni ningú, es pogués burlar d'ell impunement.

Donà una darrera ullada al despatx, va fer unes quantes indicacions a la dependència, i, afectant un aire de preocupació que justificués la seva sortida, agafà el barret i eixí al carrer precipitadament, amb certa violència en el caminar, com si el què anava a fer, no fos prou sà, prou honest i la seva consciència se'n rebelés indignada.

Eren les dotze. Cremava el sol com una hòstia de foc. L'empedrat blavenc del carrer, llua com si els seus caires vius fossin nous i flamants. En Vicens vivia en un xalet prop dels Josepets. Maquinalment l'Ernest s'adreçà vers el metro del carrer d'Aragó, però en creuar el carrer de Clarís, veié baixar un taxi amb la banderola lliure, i canviant ràpidament d'opinió, l'aturà.

—Septimania, 120 — ordenà al xofer.

I en caure aclofat a l'angle del seient del cotxe, es digué interiorment, com justificant-se per aquella despesa extraordinària: "Per una vegada..."

En realitat, pendre un taxi representava per l'Ernest un excés de luxe. Sobri i auster en els seus cos-

tums, únicament en moments de gran necessitat, acudia al taxi per a realitzar amb major rapidesa les visites pròpies del seu floreixent negoci de representacions. No és que la seva posició social no li permetés inclòs tenir auto propi, però, tancat en el recte propòsit de viure una vida metòdica i sense prodigalitats superflues, escatimava tot el que bonament podia, per a fer més de pressa un capitalet i retirar-se.

Retirar-se! Era el seu somni daurat! Ell i la seva Merceneta eren joves. No rics, però tenien un bon passar i en vuit o deu anys de treball intens, l'Ernest es veia amb forces per apilotar uns quants milers de duros, i llavors, instal·lar-se a la caseta de Pedralbes que la Merceneta havia portat com a únic dot en casar-se amb ell. L'evocació de la seva dolça esposa el tingué suspès llarga estona. El record de les seves lentes carícies conjugals, serenes com els seus ulls plens de transparències, el gronxava beatíficament, en un benestar suau i tranquil com un llac en nit de lluna..

L'auto parà sobtadament, amb un sotrac sec, i l'Ernest es recobrà i tornà a la realitat, perduda en la llunyania...

Com que no sabia el temps que estaria amb en Vicens, pagà el taxi i l'acomiadà. S'arreglà un moment la roba, com si hagués d'entrar a veure un client nou, i estirà amb indecisió la cadena de la porta del jardí.

Una minyona opulenta, fresca com una rosa i desbordant de magnificències carnals, aparegué en el llindar de la porta. Era una d'aquestes criades que sols es veuen en el teatre, o pintades en les revistes galants. Estava sufocada. Encesa. En travessar el jardí, semblava com si els seus peus diminuts, estotjats dins del negríssim xarol, es rebel·lessin damunt dels altíssims talons, a sostenir aquell cos de carns tivants i movedisses.

—El senyor Vicens Bou? — demanà l'Ernest en obrir-li la reixa del jardí.

—No hi és en aquest moment. Es mala hora aquesta per trobar-lo.

I en donar-se compte la minyona del desordre de les seves robes, s'apressà a nuar al darrera de la cintura el llaç del davantalet menut com un pampol, flegant violentament el pit cap endavant i oferint al vent les àmfores meravelloses dels pits inquiets i la temptació de les seves axilles, carnes, pletòriques, prometedores de savies tortures amoroses.

—Si al senyoret li sembla bé, passaré avís a la senyora... — afegí la minyona en aquell to displicent de la dona que se sap cobejable.

L'Ernest, embabiecat en la contemplació d'aquella estàtua de carn, va fer que sí, mecànicament amb un moviment de testa.

La minyona el va fer passar al rebedor i li oferí una cadira. Després, adreçant-se a un jovenot sa i fort que estava tot cohibit en un recó de l'entrada, li digué, acompanyant-lo fins a la porta:

—Demà, ultra el pa, porti uns quants dolços, perquè la senyoreta esmorza amb un amic.

El jove se la va quedar mirant indecís, com si li raqués d'anar-se'n. Els ulls li ballaven. El pit li pantejava. Ella somrigué picardiosa, i empenyent-lo suau-ment cap al jardí, li repetí donant-li un pessic furtiu, ple de recòndites sensualitats:

—Sobretot, no s'oblidi dels dolços... sent, bufó?

Ja closa la porta, féu un gest de cap, com volent dir "N'hi ha un tip d'aquest jovent", i desaparegué vers les habitacions interiors, amb pas lent i gronzadís que feia tremolar procaçment les seves carns incitants.

L'Ernest l'anà seguint amb la vista corredor enllà, com si una força misteriosa el lligués als ritmes i cadències d'aquella dona turbadora i murmurà íntimament, fent rodar el barret entre les seves mans:

—Realment, en Vicens és un home que sap viure...

(Seguirà)

LAURA BRUNET

—El meu marit sempre ha estat un exagerat: després m'haig d'accontentar amb una tonteria.

parla de regalar-me coses extraordinàries, i des-

LA VIDUA FIDEL

—Que vols que sortim aquesta nit?
 —Això depen de tu: si estàs molt cansat, podríem sortir.

EN Francisquet es tornava boig de tan pensar-hi, i no arribava a poder treure'n l'entrellat. Donya Carlota, l'opulenta, trastornada i trastornadora vídua del senyor Broqueta es mostrava inflexible i no es deixava enternir.

Però la cosa era realment extraordinària, perquè, donya Carlota, encara no feia quinze dies que s'havia deixat enternir del tot.

—No ho entenc! No ho arribo a comprendre! — exclamava en Francisquet — Vols fer el favor de dir-me Carlota, per què fa quinze dies em digueres que sí, i ara et negues a escoltar-me? Tan malament em vaig portar?

—No res d'això, Paco, estic molt contenta i recordo amb veritable delectança aquell dia de felicitat, però...

—Hi ha un però...?

—Sí: fes-te càrrec de què sols fa mig any que sóc vídua i he de guardar un xic de respecte a la memòria del meu difunt...

Vanda Rheta

PROPI CONEIXEMENT

UN dels nostres més aplaudits autors, està enamorat com un ensa d'una segona tiple d'un teatre del Paral·lel. Ella es va dedicar al teatre de la mateixa manera que s'hauria pogut decantar a fer de minyona per un senyor sol. Sap que és guapa i que les seves carns gronxadisses són un esquer irresistible per els mascles, i la xicota en treu tot el partit possible dels encants que la naturalesa ha repartit per el seu cos. Així doncs, queda ben sentat que com a actriu és una mena de cafetera russa, però com a dona és senzillament superba.

Aquest dia, l'enamorat autor, la va enfocar en un recó de l'escenari i li va fer les més temptadores proposicions:

—Et faré primera tiple. Et repartiré el millor paper de la meva pròxima obra. El teu nom anirà en lletres d'or en el cartell...

Però la xicota se l'escoltava com si sentís ploure. Ell desesperat, no sabent ja què oferir per halagar l'amor propi de l'actriu, li demanà amb tot fervor:

—Doncs què vols, digues?

I ella, amb la més gran de les senzilleses, li respongué ja en to més complaent:

—Mira, quan surtis del teatre, vas a pagar aquesta factura i demà serem molt amics.

I li allargà una factura d'un abric de pells que valia mil cinc centes pessetes.

Res, nois, que l'art cada dia va més per terra.

L. A. Punta d'Or

HISTORIA DE CACERA

AIXO de les històries de cacera és una cosa molt a propòsit per contar al voltant de la taula de cafè ara que ve l'hivern i les nits es fan llargues i fredes. Heu's en ací una de ben salau:

La llebreta petita i menuda com un ratolinet fa salts i capbusons en un marge d'herba flonjo com un matalàs de miraguà. La llebra mare, de panxa al sol, s'està tranquil·lament buscant les puces.

Per un corriol, escopeta en mà avança una parella, joves ell i ella. Per l'escopeta, sembla que van de cacera i la llebreta menuda, en veure'ls, apreta a córrer tremolant i comença a cridar:

—Mamà, mamà, amague'm que vénen caçadors!

La llebra mare que ja havia clissat la parella, s'hi posa més bé i diu amb aire displicent:

—Aquests rai, no et facin por, menuda. El què has de procurar és que allà on s'ageguin no et trobin sota, perquè et deixarien feta una coca.

C. Arda d'Or

UN CAS EXTRAORDINARI

JO tinc relacions molt íntimes, però molt íntimes, d'aquelles relacions que no es tenen secrets de cap mena per als qui les cultiven, amb una cambrera d'un dels nostres millors hotels barcelonins.

Es diu Rosalia, i és morena, ardenta i exigent com un petit salvatge del desert. Mai no en té prou per més que n'hi donis, sia del que sia. Mireu com deu ésser, que la coneixença es va fer escassament en dos minuts. Jo vaig anar a l'hotel on ella serveix per veure un client de fora. En sortir de l'ascensor i enfocar el passadís, em vaig topar amb ella.

—Per qué has fet servir te, avui, en lloc de cafè?

—Perquè avui necessito dormir un xic, noia.

—Escolti, bufona, la cambrera amestat eterna.

número tants em fa el favor.

—Segueixi'm.

Ai, fillets! En seguir-la vaig estar a punt de caure en basca. Quina manera d'anar amunt i avall aquelles anques carneses i elàstiques com si fossin de goma!

—Sap preciosa que vostè és capaç de fer tornar boig a un home?

Ella no em respongué. Em mirà de dalt a baix, em va picar l'ullet, va obrir la porta d'una cambra, i una hora després en sortíem havent-nos jurat una

Després, cada dia anava a l'hotel amb una excusa o altre a veure el meu client, i l'amistat s'anava fent més fonda cada dia amb la xamosa cambrera.

Un dia em digué tota esverada:

—Noi, tenim una dona anormal a l'hotel.

—Com vols dir?

—T'ho juro. Una dona que fa les coses diferent de totes les altres.

—Explica't, dona, explica't.

—Aviat ho entendràs. Figurat que fa una setmana que posa en

—Avui he somniat que me'n passava una de més grossa...!

—Vols dir que ho has somniat?

aquest hotel i encara no ha rebut la visita de cap senyor, ni ha reclamat els serveis particulars de cap cambrer...!

Salauet.

UNA CALUMNIA

EL senyor Llásticos era un home enèrgic que no es deixava atropellar per ningú "Qui me la fa, me la paga!", exclamava sovint per demostrar que amb ell no s'hi podia jugar.

I efectivament: quan algú li

feia una malifeta, no parava fins a haver-se venjat a pleret. No té doncs res d'estrany que, amb tot i l'amistat que el lligava amb en Roquetes, un dels seus companys de cafè, l'hagués portat als tribunals per una calúmnia d'aquest darrer. Figurint-se que en plè cafè, i en el foc d'una discussió futbolística, en Roquetes li havia dit no-res menys que "cornut!".

—Consti Roquetes que aquesta me la pagaràs! — li digué alçant-se de la taula.

I vuit dies després en Roque-

tes estava embolicat en un procés per calúmnia, instat per el senyor Llásticos.

En veure's la causa, el president digué a l'acusat:

—Es cert que vostè va dir "cornut", al senyor, en plè cafè?

—Cert com el sol, senyor president.

—I no sap que això és una calúmnia que li costarà ésser desterrat a cent quilòmetres de Barcelona?

—Naturalment, senyor president.

—Com vol dir, naturalment?

—Que sí, que ja ho sé que em costarà el desterro. Precisament jo i la dona del senyor Llásticos, ja tenim triada una magnífica caseta a Girona i sols necessitem el "desterro" oficial per evitar que aquest beneit ens persegueixi amb les seves impertinències.

El senyor Llásticos no ha portat mai més cap amic als tribunals.

F. i K. Mela

EL XOFER INDISCRET

LA senyora surt del bany. Tot el cos perlejat per els degotalls de l'aigua, es contempla davant del mirall, com una sirena es contemplaria en les aigües quietes d'una cala transparenta.

La Ramoneta, dreta en un recó del quartet, espera amb una tovallola a la mà per assecar a la senyora. Es la primera vegada que fa aquell servei i no s'atreveix a començar sense que se li ordeni.

Passats uns moments de contemplació, la senyora diu a la criadeta:

—Veritat, Ramona, que no et creies que jo fos tan ben feta?

—Oh, sí, senyora, tot el barri ho sap que la senyoreta és una veritable Venus.

—I ara! Tot el barri? I com ho sap tot el barri, això?

—Oh, per en Benet, el seu xofer particular, senyoreta...

Fly Candor

LES TRES QUALITATS

EN Pau Roca sempre deia que per casar-se ell, havia de trobar una doneta que reunís les següents qualitats: Amable en el tracte, neta i destra a la cuina i més "d'allò" que les gallines en el llit.

Poc temps després, un amic seu el va trobar i li preguntà:

—Què hi ha Pau, ja t'has casat?

—Sí, noi, fa uns tres mesos i estic molt content.

—I es pot saber qui és ella?

—Prou, home: saps aquella planxadora del carrer de Consell de Cent, molt a prop de casa teva?

—No diguis més, home, no diguis més, que no en conec d'altra. Creu-me Pau que et felicito!

—De debò?

—Amb tot el cor. Puc assegurar-te que és una xicoteta que reuneix les tres qualitats que tu tant desitjaves!

Noi de Sans

—Creu-me, Josep, els que et diuen que t'enganyo, t'enganyen...

—Es que tots em diuen que no i o bé m'enganyes tú, o bé m'enganyen ells.

SERVEI MODERN

EL senyor Bonshoms està sense xofer i el seu amic Gardó, li recomana el seu.

—Mira — li diu — ara jo i la senyora aném a fer un viatge de recreu que durarà ben bé un any, i tú pots quedar-te amb el meu xofer que és de lo milloret que corre i no li dono més que quaranta duros al mes. Una veritable troballa, creu-me.

L'endemà, el xofer de referència va a veure al senyor Bonshoms, i a l'hora de tancar tractes, el xofer li demana cent duros mesals.

—I ara! respón aquest tot esverat —. Si en Gardó no li donava més que quaranta duros! Per què me'n demana cent a mí?

—Veurà respón el xofer — ha de tenir compte que vostè és solter i que a la casa no hi ha senyora, mentres que el senyor Gardó és casat...

Ja és ben veritat, ja que en aquest món hi ha mil maneres de matar pusses!

P. i X. Hagrossa

—Avui, amb tantes visites, porto ja gastada una barra de coloret.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àl!

OH, LA CIENCIA...!

DONYA Llúcia, no respongué paraula i començà a treure's lentament els seus vestits. Afortunadament, això de vestits en aquests temps és una metàfora, i en dos minuts va estar llesta. Ja neta la silueta del seu cos esplendent, de tot obstacle material, apoià els seus braços morbits a la cintura en posició de pescatera a punt d'armar gresca i preguntà remenant la testa:

—Vol fer el favor d'explicar-me, doctor, perquè m'ha fet despullar? Jo li he dit que era aquesta dent de l'esquerra, que em molestava i em semblava que per a examinar una dent...

—Ah, senyora, la ciència té les seves exigències! No se li pot amagar res a la ciència. Cal fer un examen total del pacient en tots els casos per insignificants que siguin, per tal d'evitar complicacions. Miri, una vegada, va venir una senyoreta, que tenia un xic de neuralgia. Jo prou volia examinar-la bé, però ella, que era molt tímida, s'hi va negar, i no vaig tenir altre remei que deixar-ho córrer. Doncs bé, tres dies després, ja era morta...!

—Ai verge santíssima!

—Si, senyora, morta i ben morta!

—Però què li va passar? Què tenia amagat aquella pobra noia?

—Senzillament: tres dies després, en ple Passeig de Gràcia, la va atropellar un auto...!

Donya Llúcia esclafí en una riallada en oir el doctor, i tirant-se al damunt d'una "chaise-longue" que hi havia al despatx del doctor, exclamà resignada:

—Examinei, doctor, examinei, no fos cas que a mi em passés el mateix...!

Virosta Grossa ...

EL DIVORCI IMPOSSIBLE

EN Moisès i la Raquel no lligaven de tarannà i decidiren amistosament divorciar-se. Però en Moisès i la Raquel tenien tres fills i a l'hora de repartir-se'ls, van venir les raons: tan ell com ella en volien dos cada un. Per resoldre la qüestió van anar a veure el rabí.

—I doncs, què us passa els preguntà aquest que era un home tranquil i reposat com una gerra de llardons.

—Mireu rabí — digué en Moisès — Aquesta i jo ens volem separar però ens trobem amb la dificultat que tots dos volem dos fills dels tres que tenim.

—I això us amoïna? Tan senzill com és de resoldre! Mireu: entorneu-vos'en a casa, feu les paus per un parell de nits i d'ací un any, podreu partir-vos dos fills cada u i no hi haurà raons.

Tal dit tal fet: en Moisès i la Raquel seguiren el consell del rabí, però al cap d'un any, sorgí la mateixa dificultat perquè la Raquel tingué bessonada.

Van anar a exposar el cas al rabí i aquest els digué que no hi havia més remei que tornar a començar. Seguiren novament el sapient consell, i quan passat un altre any els fills quedaren a parells, la Raquel i en Moisès estaven molt contents

en la seva llar i deixaren córrer el divorciar-se. I és que en aquest món, Déu ha espargit la seva ciència damunt dels homes per ell escollits, i ja és sabut que els rabins reben directament d'Ell la llum de la intel·ligència per aconsellar les seves ovelles.

Ben Hand Dhins

DEDUCCIO LOGICA

A la Marineta no li cabia al cap una cosa i va voler consultar-la a una amigueta seva.

—Escolta, tu, — li digué — com tu ja saps, tots els nostres amics i protectors, són senyors casats i de respecte.

—Efectivament, noia: encara no he trobat cap solter que em posi pis en tota la meua vida.

—Doncs, vols fer el favor de dir-me on redimontri van els joves solters per fer... el que els nostres amics vénen a fer amb nosaltres?

—Ai noia, que ets tonta! Això no saps? Els joves solters van a casa dels nostres amics...!

Sara Trusta

UN HOME PRACTIC

COM que la senyora Rosa té una xavala casadora i el senyor Ramon és home de molts patacons, la bona mare treballa el quento per veure si el pot engatusar.

—Cregui, senyor Ramon — li diu en el to més dolç que ha sabut trobar. Vostè hauria de casar-se! Vostè no sap el necessàries que són les dones en una casa! Vostè no pot tenir idea del què representa una ombra femenina dins d'una llar!

El senyor Ramon se la mira picardiós, i atura l'arrencada de la senyora Rosa amb un comentari que la deixa desconcertada i sense ganes de tornar-hi més:

—Que si ho sé, senyora Rosa, la utilitat de les dones dins d'una casa? Ja ho crec que ho sé santa cristiana! Per això n'hi tinc tres o quatre...!

Satir de Baix

TACTE, MOLT DE TACTE!

L'AGNES tenia divuit anys i un pare milionari. Això vol dir que tenia més pretendents que una font pública en el mes d'agost. Però l'Agneseta era una noia muntada a la moderna i se'ls escoltava a tots com qui sent ploure quan parlaven de casori, però en canvi no li venia d'aquí quan es tractava de deixar-los guanyar la videta pels recons del jardí de casa seva o ballant més enganxats que els musclos a les roques.

I naturalment, succeí el que havia de succeir: que badant, badant, un dia se li va enganxar l'arros i es van presentar els símptomes infalibles: mareigs, ulleres i altres coses per l'estil.

—Mira, Agneseta, — li va dir l'autor de la desgràcia: — Per tal d'evitar l'escàndol, no hi ha més remei que anar a parlar jo amb el teu pare.

—Be prou que ho veig, però tinc por que no surtis per la porta quan ell sàpiga el què ha passat, i com que la finestra és tan alta...

—Passi el què passi, jo hi aniré.

—Ai quin terratrèmol s'armarà! No veus que tu ets pobre!

—No té res que veure! Ens estimem i el demés són trons!

—Però almenys, parla-li amb molt de tacte. Prepara'l, saps, abans de donar-li l'esglai?

—No tinguis por Agneseta, que sóc prou discret per saber com es fan aquestes coses.

L'endemà el xicot estava cara a cara amb el seu sogre.

—Hola, noi — li digué jovialment el vell — Què hi ha, què et porta per ací? Alguna festota que estàs organitzant i vols que jo hi contribueixi?

—No res d'això, senyor Esteve. Vinc a parlar-li d'una cosa molt sèria.

—Digues, home, digues... Ja saps que jo...

—Veurà... jo i l'Agneseta ens estimem...

—Eh, què dius? — exclamà el pare saltant de la cadira.

—Sí senyor, tal com ho sent... I miri, és inútil que faci escarafalls perquè d'ací a sis mesos ja serà avi...!

Més tacte ni més discreció, no se li pot demanar a un home.

Barraquetes

IMPARCIALITAT

TOTS sabeu que "la premsa honrada" és un dels puntals de la nostra corrompuda societat. I si no ho sabieu, després de llegir aquesta anècdota, en quedareu convençuts:

En Rufalanxen, de l'"Eco de la Honradez", i en Botifoll, d'"El Clamor de la Verguenza", es troben en plena Rambla:

—Ja estàs assabentat de l'afer del Banc Xacal? — pregunta l'un a l'altre.

—Sí, noi, és un afer de gran transcendència.

—I què faràs? Seràs imparcial en la ressenya?

—Veuràs, noi, això depèn de com vagin els esdeveniments: si em paguen per ésser imparcial, seré imparcial, no ho dubtis...!

Rufasta Paqueñu

Conte premiat en el número passat:

UN CAS EMPIPADOR

gunta que en realitat no pot ésser més justa ni més plena d'ironia:

—Essent així — diu ella — la seva senyora deu ésser molt formosa...

Rafelet

DESPRES DE LA CONTRACTA

Al salonet de descans de l'administració del teatre, la Merceneta està esperant la seva amiga Lluïsa que ha anat a demanar plaça de segona tiple.

En sortir aquesta de l'administració, s'eixuga les llàgrimes amb el mocador.

—Què t'ha passat? — li pregunta tota trasbalsada la Merceneta. — Que no t'ha contractat aquest porc?

—Sí, però no em volia donar sinó dotze pessetes diàries i he hagut de fer un esforç com si fos la primera vegada que em contractaven, per fer-li aixecar el sou fins a quinze pessetes.

Vanda Rhassa

—Està molt malament d'ortografia, senyoreta.
 —Es el primer gerent que es mira la ortografia per saber si li convinc.

ENTRE AMIGUES

DE manera que aquest jove que m'has presentat es casarà amb tu i és el pare del teu nen?

—Sí. Es un xicot de totes prendes i crec que serem molt feliços.

—El que m'estranya és que jo no t'havia vist mai amb ell...

—Oh, no té res d'estrany: tot just fa quinze dies que ens coneixem...

Briqueta

UNA DEDUCCIO

UN senyor i una senyora conversen en un recó del saló, mentre les parelles ballen.

—Cregui, senyora, que els extrems es toquen — diu ell, seguint el fil d'una conversa.

— Els jovenets, busquen les tardorals, als grassos els agraden les primes, als homes alts els agraden les senyores baixes i...

La senyora interromp la relació amb una pre-

—Però encara continúes amb en Lluïsa?... No deies que no tenia ja ni forces...

—Oh, noia! Es que ara pren EROTYL!...

Erotyl! és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

Impremta Letetman. - Bou de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

SEGONS ens escriu en Rufasta, ha vist les revistes del "Moulin Rouge" i el "Folies Bergère", de París, on presenten encara els quadros de l'or i del llit de roses que en Sugranyes ja ha arreuconat per vells.

I diu que al "Còmic" els presenten molt millor que a París, de manera que, sinó que ho sap del cert, s'hauria cregut que eren els francesos els qui compraven els quadros a en Sugranyes i no pas en Sugranyes als francesos.

El que clarament demostra que a aquí en sabem un niu i que els productors de casa en tot saben fer l'ull viu.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Moulin Rouge" treballa una xicoteta que es diu Esmeralda Gys. Canta amb veu i decorat propis i va molt ben abillada, si bé a nosaltres ens agradaria molt més veure-la sense roba.

Ara que la gentil noia no s'hi voldria conformar perquè és d'aquelles amb qui no hi ha pas res a pelar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

UN telegrama de Los Angeles anuncia que a la regió de Santa Bàrbara hi ha hagut un violent terratrèmol.

Sens dupte la multitud en sentir el tarrabastall —Santa Bàrbara, que trona! a chor devia exclamar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AVIAT tindrem temporada d'hivern a l'"Eden". Segons les noves que tenim, hi veurem cada xicoteta capaç de fer voltar el cap a un ateneista.

Hi anirem a fer grimegia una estona cada nit encara que per això anem a les quatre al llit.

AL "Moulin Rouge" ha debutat la parella Ferry and Albertini. Ballen millor que un duro en mans d'un corrido i distreuen a la concurrència, que és el que es tracta de demostrar.

En aquella casa es pasen quasi sempre bons ratets i en total sols es fa un gasto de deu o dotze ralets.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A can "Pompeya" hi ha una atracció que es diu "El trio Nelias". Aquest nom no té res que veure amb la xocolata del mateix nom, encara que les tres xicotetes que formen el número ens agraden més que el postre esmentat.

Creguem que estan de primera i ens les voldríem jalar per molt cares que ens costessin per postres d'un bon sopar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Royal Concert" hem vist la Roseta Anglada. L'Anglada és una noia molt xamosa, que té una veu molt simpàtica i un tracte força agradable. La llàstima és que amb ella no hi ha res a fer, perquè la Roseta és una roseta que no es deixa desfollar per més que hom li demani.

Però no obstant, servidor a veure-la hi anirà sempre que tingui una estona tan sols per fer-la petar.

EPI... EPI... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6**

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

A les nostres pecadores mans ha caigut un prospecte d'una cursa de braus celebrada l'altre diumenge a les "Arenes".

L'empresa la titula: "Novillada il·lustrada".

Una novillada il·lustrada? Això sí que no ho entenem.

Aquest sí que la guitarra ens ha ben bé aixafat afirmar que són els braus un espectacle il·lustrat!

EL CONSEJERO DEL AMOR

EN una gasetilla de Comptaduria es fa referència no res menys que a en Clement Vautel, l'exquisit cronista parisenc, total per a fer la reclam d'un espectacle.

Si les coses continuen per aquest camí marxant el fer una gasetilla resultarà una obra d'art.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LA "Goyita", una de les creadores del cuplet català, ha estat actuant uns quants dies al teatre Circ Barcelonès, on ha cantat el més escollit del seu repertori. El públic hi ha correspost emplenat el local, aplaudint i demanant que repetís.

I amb raó, perquè la Ramos és una noia amb la qual es podria repetir un o dos cops, és igual.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LA Manolita Collado segueix trencant cors al "Novelty" i no trenca res més perquè no li dona la gana, puix hi ha la mar de jovincells que es moren per ella.

El que, si es mira ben bé res té de particular puix la Collado és d'aquelles que el cervell et fan girar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

ELS carrers de Barcelona s'estan posant impossibles de transitar. Entre els telèfons, les vies del tramvia, l'electricitat i tota la mandanga, aviat caldrà, en lloc d'auto, comprar-se un avió per anar per Barcelona.

A menys que hom no prefereixi tal com tot s'està posant l'aixecar-se amb una bomba per anar-se les campant.

L'afarta pobres.

«LA MASCOTA»

(asa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublee

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO
CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'especifics
Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9
BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos
seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.º

C. Argelès 1927

1927

—Aquests homes són terribles: cada dia m'enganya un o altre...